

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 65/21
24.2.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић председника већа, Весне Целетовић Цуцић и Весне Караџић-Ристић, чланова већа у парници тужиоца Организација произвођача фонограма Србије, О.Ф.П.С., из Београда, ул. Дечанска бр. 14, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул. Владете Ковачевића бр.2А, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Дарко Милић, адвокат из Ниша, ул. Светозара Марковића бр.5/6, ради исплате дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 96/20 од 24.11.2020. године, исправљена решењем од 3.12.2021.године, у седници већа одржаној дана 24.2.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 96/20 од 24.11.2020. године, исправљена решењем од 3.12.2021.године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Изреком побијане пресуде П4 96/20 од 24.11.2020. године, исправљеном решењем од 3.12.2021.године, ставом првим одређено је да остаје на снази решење о извршењу Основног суда у Нишу Иив.бр. 305/19 од 03.04.2019. године којим је обавезан тужени ББ из ..., власник брисане предузетничке радње "... да тужиоцу Организацији произвођача фонограма Србије из Београда исплати износ од 10.198,80 динара са припадајућом затезном законском каматом почев од 08.05.2013. године па до исплате, износ од 8.853,90 динара са припадајућом затезном законском каматом почев од 26.07.2013. године, као и трошкове извршења у износу од 6.887,00 динара.Ставом другим обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у

износу од 26.062,11 динара.

Против ове одлуке, жалбу је благовремено изјавио тужени из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одедаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности као ни битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се неосновано жалбом туженог указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према стању у спису, решењем Основног суда у Нишу Иив.бр. 305/19 од 03.04.2019.године усвојен је предлог за извршење извршног повериоца на основу веродостојне исправе од 28.3.2019.године, а по основу рачуна G-2323/13 од 30.4.2013.године и G-9463/13 од 18.7.2013.године и извршни дужник обавезан да извршном повериоцу у року од 8 дана исплати износ од 10.198,80 динара са законском затезном каматом почев од 8.5.2013. године и износ од 8.853,90 динара са законском затезном каматом почев од 26.7.2013. године па до исплате, Против наведеног решења о извршењу, извршни дужник је поднео приговор, па је одлучујући по приговору извршног дужника Основни суд у Нишу решењем Ипв(Ив). 193/19 од 19.07.2019. године ставио ван снаге решење Основног суда у Нишу И.Ив. 305/19 од 03.04.2019. године, у делу којим су одређени средство и предмет извршења и поступак у односу на обавезујући део решења настављен као по приговору против платног налога. Против решења Основног суда у Нишу Ипв(Ив). 193/19 од 19.07.2019. године извршни поверилац је дана 26.08.2019. године изјавио жалбу након чега је Виши суд у Нишу решењем Гжи 631/19 од 19.09.2019. године потврдио решење Основног суда у Нишу Ипв(Ив). 193/19 од 19.07.2019. године, а жалбу извршног повериоца одбио као неосновану.

Према утврђеном чињеничном стању, од стране контролора тужиоца као колективне организације произвођача фонограма, основане за колективно остваривање ауторских и сродних права, у пословном објекту предузетничке радње ..., ПИБ ..., дана године у просторијама корисника, извршена је контрола и евидентирање јавног саопштавања фонограма и на њима забележене интерпретације, директно и индиректно, и то преко радио уређаја са два звучника, што је констатовано и на записнику. Означени предузетник при том није имао дозволу за коришћење предмета заштите од стране тужиоца као организације која је овлашћена за колективно остваривање тих права, нити је плаћао накнаду која припада произвођачима фонограма и која се наплаћује преко тужиоца из ког разлога је тужилац издао рачун G-2323/13 од 30.04.2013. године којим је туженом обрачунао накнаду за јавно саопштавање фонограма за период од 01.01.2013. године до 30.04.2013. године, по тарифној класи 2, и то у укупном износу од 10.198,80 динара, са урачунатим ПДВ-ом, са роком уплате од

7 дана од дана издавања рачуна и рачун G-9463/13 од 18.07.2013. године за период од 01.06.2013. године до 31.12.2013. године, у укупном износу од 8.853,90 динара, са урачунатим ПДВ-ом, са роком уплате од 7 дана од дана издавања рачуна. Предузетник АА, УР ..., ..., МБ ... брисан је из регистра дана године. Тужилац је препорученом пошиљком туженом послао опомену пред утужење дана 10.07.2015. године и достава опомене је извршена дана 13.07.2015. године.

Ценећи најпре истакнути приговор застарелости потраживања, истакнут од стране туженог, првостепени суд је нашао да је исти неоснован, из разлога што се годишња накнада коју тужилац наплаћује не може сматрати повременим потраживањем имајући у виду да се накнада за коришћење фонограма плаћа за календарску годину у којој је утврђено је одређено лице неовлашћено јавно саопштило фонограме, те накнада за овакво јавно саопштавање се наплаћује у јединственом износу за сваку календарску годину засебно и такво потраживање не може се сматрати повременим у смислу чл. 372 300 већ се примењује општи рок прописан чл. 371 истог закона а који износи 10 године. Како је тужени физичко лице, које је основало самосталну радњу ради обављања делатности то произилази да се у конкретном случају не ради о потраживању између правних лица, већ се на застарелост утуженог потраживања има применити општи рок застарелости из чл. 371 300 који износи 10 године, а у ком року је тужба и поднета имајући у виду да се ради о 2013.години када је извршен обрачун накнаде, а предлог за извршење као иницијални акт поднет дана 28.3.2019.године.

Имајући у виду напред изнето, одлучујући о тужбеном захтева, првостепени суд је утврдио да је исти основан па је применом члана члана 1 став 1, 5, 6 став 1 тачка 2, 10 став 1, 12 став 5, 16 став 1 и члана 17 Тарифе накнада коју од корисника наплаћује О.Ф.П.С („Сл. гласник РС", бр. 94/2009 и 30/2011), члана 127 став 1, 152 став 1, 153 став 1, 3 и 5, 156 став 3, 180 Закона о ауторским и сродним правима („Сл. гласник РС", бр. 104/2009,99/2011, 119/2012, 29/2016) и члана 277, 324 став 1 и 371 Закона о облигационим односима одлучио као у ставу првом и другом изреке и досудио трошкове поступка у корист тужиоца .

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је одржао на снази решење о извршењу Основног суда у Нишу Иив.бр. 305/19 од 03.04.2019. године и правилно је тај суд на спорни однос парничних странака применио материјално право и то наведене одредбе Тарифе накнада коју од корисника наплаћује О.Ф.П.С („Сл. гласник РС", бр. 94/2009 и 30/2011), Закона о ауторским и сродним правима („Сл. гласник РС", бр. 104/2009,99/2011, 119/2012, 29/2016) и Закона о облигационим односима, када је одлучио као у ставу првом изреке побијане одлуке.

Наиме, правилно је првостепени суд нашао да је обавеза туженог за исплату ове накнаде тужиоцу, који је овлашћен на исто сходно одредбама Закона о ауторском и сродним правима настала у време када је тужени био регистрован као власник предузетничке радње УР ... Брисањем из регистра не престаје обавеза јер остаје одговорност имовином предузетника за обавезе настале пре брисања из Регистра - у конкретном случају за обавезу плаћања накнаде за јавно саопштавање фонограма у објекту туженог пре него пгго је радња истог брисана из регистра. Како је ова обавеза

настала док је тужени био активан предузетник, рачуни су у складу са тим издати на име предузетничке радње. Након губитка својства предузетника у складу са чл. 92 ст. 3 Закона о привредним друштвима физичко лице остаје одговорно целокупном својом имовином за све обавезе настале у вези са обављањем делатности до тренутка брисања предузетника из регистра, те је у овом случају физичко лице одговорно целокупном својом имовином за обавезе предметне предузетничке радње. Такође, правилно је првостепени суд нашао да је основан тужбени захтев тужиоца у делу који се односи на трошкове извршења. Ово стога што у складу са одредбом чл. 34 Закона о извршењу и обезбеђењу трошкове поступка у вези са одређивањем и спровођењем извршења сноси извршни дужник, при чему тужиоцу припада право на наплату истих.

Неосновано се жалбом туженог указује да је предлог за извршење преурањен обзиром да тужиоцу никада нису достављени рачуни по основу којих је одређено извршење као ни опомена за плаћање пред утужење као и да потпис на повратници није лични потпис туженог. Наиме, на рочишту за главну расправу одржаном дана 24.11.2020.године, пуномоћник тужиоца је изјавио да је тужени за потраживање тужиоца сазнао тек када му је достављена опомена пред утужење из чега следује да је тужени неспорно био обавештен о постојању и висини дуговања према тужиоцу, имајући у виду да је опомену пред утужење примио дана 13.7.2013.године, што је утврђено увидом у списе предмета, а тужени током поступка у смислу члана 231 ЗПП није предложио да се изведе доказ вештачењем потписа туженог на повратници од стране вештака графолошке струке. Такође, тужени је у жалби истакао да спори висину потраживања тужиоца, међутим тужени у току поступка на ову околност није предложио да се изведе доказ вештачењем од стране вештака економско финансијске струке, а што је опет био у обавези јер је на њему лежао терет доказивања у смислу напред наведеног члана 231 ЗПП.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе чл.390 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев туженог за трошкове поступка имајући у виду да тужени није успео са жалбом па је у смислу члана 165 став 1 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић